

Nagy Betti

Találkozás II.

a padon ülve egy helyi járatra várt
régen láttam már
mondta, hogy régen látott már
én nem ültem le a padra mellé
csak így fentről lefelé
folytatódott a beszélgetés
ő nem állt fel hozzám
mert dereka-lába-szíve fájt
orvoshoz indult a helyi járattal
folytatódott a beszélgetés
alulról felfelé
láttam a szemén
tanácstalanul matató kezén
ez volt az utolsó találkozás

Találkozás III.

egy lámpaoszlopnak dőlve várt
mérgező volt, ideges rám
hogyan késtem
hogyan mindig kések
én nem kerestem kifogást
a kocsiból kiszállva
nem simítottam le gyűrött szoknyám
mert nem akartam tetszeni most már
csak túlélni ezt a szakítást

Találkozás IV.

kávét kevergetek
egy kitérőn
mellettem a tó sima
méregzöld
a lakk alatt
koszos a körmöm
nem is tudom, mi fáj
ez a sok zöld
vagy, hogy
nem tudom az irányt?!
a jobbra-balra szabályt
vagy hülye, vacak életem
amiben mindig
valahol elveszek

Március 15.

nyitom az ajtót, s már a tükörben látom magamon, bánom, hogy hazajöttem, egy öröklakásban örökre bezárva, csak várom, hogy múltjon az est, hajol egy égő, egy negyvenes égő az asztal fölébe, a laptopra fröccsen a hideg leves, káromkodok, s a tv-t lezárom, nem érdekel ez a meccs, reggel az utcán, fénylő járdán a forradalomnak emléke miatt egy tömbbe gyűl a tömeg, s fordulnak egyként a szónok felé, ki, el sem hiszem, mi újat tud mondani még, kedvenc kávéházam nem egy Pilvax, de van sör, s most rendesen isznak a 48-ra, na tűnjünk el gyorsan, sem a tömegnek, sem a forradalomnak nem lehet szüksége rám, zárom az ajtót, magamban morgom, hogy viszlát öröklakás, ebben a zugban, unalmas múlttal hátam mögött, ebben a döglött társadalomban nem viszem sokra, ha csak lesem az időt

Magamra hagynak... nyáron

épp' a hangyák menetelését néztem a lábam mellett
mikor azt mondtad, hogy holnap elmész
bólintottam, hogy jó
és tudtam jól
hogy te nem látod a hangyák menetelését
mert már rég elindultál
mondtam valamit, nem emlékszem mit
de arra azt mondtad:
„jaj! ez a kérdés, most muszáj volt?!”
ez gondolom nekem szólt
mert rajtunk kívül nem volt más, csak a hangyák
meg, mert a nevemen szólítottál
mondtad:
„magadra hagylak kicsim, hogy pihenj”
jó, mondtam, úgyis meg kell mosnom a hajam
meg összepakolni a gondolataimat
meg nézni kicsit egyedül a Holdat
oly' sok tennivalóm van
de azóta zűrösebb az éj
mióta magamra hagytál magammal
azóta nehezebben szárad a hajam

télen

épp' a mozaiklapok illeszkedését néztem
kínosan ügyelve rá, hogy csíkra ne lépjek
mikor, azt mondtad, hogy lelépsz
erre megvontam a vállam
mire te azt mondtad ez flegmaság
mire én azt gondoltam
ez túlélési stratégia
bár kérdeztem volna még valamit
de tudom mennyire utálod kérdő mondataim
hát csak léptem óvatosan

hogy bakancsom orra-sarka ne bántsa a vonalakat
látod milyen egyszerű ?!
társat kerestem
és ő tanítja meg nekem
hogy kell élni egyedül
hazafelé a füredi úton nagy ívben
azt a döglött macskát kikerültem...

Magamra hagynak tavasszal

na, ezt nem hagyom
mert én hagyom most itt
az összes magamra hagyót

Ludvig Dániel: Cím nélkül III.

